

1943-11-13

SENDER

Olivia Holm-Møller

RECIPIENT

Niels Th. Mortensen

FACTS

Document type:

Letter

Language:

Dansk

Date explanation:

Datering i brev

Mentioned people:

Johannes Anker Larsen

Archive:

Holstebro Kunstmuseum

TRANSCRIPTION

13-11-43

Hallo! Kan jeg raabe dig op! jeg tager mit fineste papir og begynder - jeg har ikke noget ærinde men i øjeblikket et let sind. Jeg vil sende en fangarm ud, for jeg holder meget af dig og af dine digte - som jeg jo har i manuskript (kommer den ikke snart?) Jeg synes det er 100 aar siden vi snakkede saa godt sammen. maaske kommer vi aldrig til det mere, men ialfald: det var godt!

Anker Larsen lader "Olsen" sige (da han er i "prikken") at mennesker støder sammen gaar igennem hinanden og ved saa hinanden.¹ saadan noget skete dengang vi snakkede sammen. Jeg "ved" dig og du "ved" mig i noget centralt - Er det ikke sandt?

Jeg har været til sølvbryllup i Homaa (Tolstrup) lige efter at skibet var brændt - en kort tur, en meget god tur idetheletaget. og nu maser jeg med mit nye "slægten". det begynder at flaske sig: og saa kommer udstillingen! det er utroligt at et menneske vil blive ved at bombardere verden med billeder, men man kan ikke holde op.

Naar først "folk" begynder at synes om mine billeder, saa kan jeg maaske slet ikke selv lide dem mere. ved du hvad: jeg naar ikke det jeg vil! "Sejrløse falde kæmper alle"! (det er ikke publikum jeg tænker paa)

Vi er stadig lukket inde fra kl. 8. jeg kan godt lide det. det giver saadan ro, ingen kan komme og ingen kan gaa ud. det er en lille evighed af stilhed (- selv om - som i aftes - der kom 3 volsomme bomber. det lød som lige hos naboen, men jeg har hørt det var paa lyngbyvejen) - som om man laa i Guds

hule haand mens verden raser. Paa
forhaand er jeg ikke bange for at dø, maaske
jeg bliver det naar det sker.
Det synger i mit sind, gid jeg kunde omsætte
det i farver. Jeg ville gjerne male en højsang.
om livet forstaar du! om den vej
hvor man gaar, hvor man faar venner
og hvor man mister venner. hvor man
græder og hvor man ler, hvor man
somme tider slæber sig frem med ansigtet
i støvet, ja sommetider paa muldvarpevis
ligefrem nede i jorden. og sommetider
javel! med næsen i sky!
med næsen i sky op mod solen.
maaske er det det jeg altid har villet male
men det er slet ikke lykkedes endnu. og
jeg er 68 aar.
Det er nu heller ikke saa vigtigt, det er vistnok
ikke saa vigtigt som at føle det.
Hvordan med dig unge mand?
du er heller ikke færdig med din sang!
Livet rækker os stadig en ny blomst,
og vi snuser henrykt til dens duft!
den allersidste blomst - døden - med sin
vilde, fortryllende duft, ja den dør vi af.
og nu vil jeg som tørven sige "undskyld".
kærlig hilsen til Jer alle tre fra din hengivne
Olivia

¹ Formentlig en henvisning til Johannes Anker Lassen "Olsens Daarskab", 1941

OMTALTE VÆRKER

Olivia Holm-Møller: *Slægten VII (Barmhjertighed)*, 1943. 130 x 260 cm. Askov Højskole.

13-11-34) 43

Hallo! Kan j. raabe dig op! i toge
mit fjernte papir og begynde - j. har
ikke noget svinde men i øjeblikket et
let sind, for vi vil ende en færdigsom ud,
for j. holder meget af dig og af dine
digte - som j. har i manuskript. (kommer
du dog ikke snart?) for siger det -
100 år siden vi smakkede saa godt
sammen. maaske kommer vi aldrig
til det mere, men ialfald: det var godt!
Auker Larsen lader "Olsen" sige (da han
er i "problemet") at minnerne stöder sammen
gaae igennem hinanden og ~~hænge~~^{vede}, saa
hinanden. saadan noget skete dengang
vi smakkede sammen. for "ved" dig og
da "ved" mig i noget centralt - Er
det ikke sandt?

J. har ventet til isbryllups i Hovaa (Tolstrup)
lige efter at skibet var brædt - en kort tur,
en meget god tur i det hele taget. og nu
muser j. med mit nye "slogten". det begynder

at flække ring: og naar kommer udbetalingen,
det er ubetalt at et menneske vil blive ved
at bombardere verden med billeder, men
man kan ikke holde op.

Naar først "folk" begynder at ryge om min
færd, saa kan jeg maaske slet ikke
selv lide dem mere. Ved den lejlighed: ja
saa ikke det is vil! "Sjæleløse folk
kan jeg alle!" (Det er ikke publikummen is
tænker jeg)

Din stadig lethed inde fra kl. 8. Ja, kan godt
lide det. det giver en anden ro, ingen kan
komme og ingen kan gaa ind. det er en lille
enighed af stilhed (i selv om - som i efter-
dags kan fortælle om bomben. det lød som
lige hos os, men is har hørt det om jeg
lyngbyrige) - som om man lød i Guds
hænder haand mens verden var. Paa
fortælling er is ikke bange for at det, maaske
is bliver det naar det sker.

Det er i mit sind, god is kunde omsætte
det i forer. Is vilde gerne male en højtid
om lunt - fortæller det! om den vej

hvor man gaa, hvor man far men
og hvor man mister men. hvor man
græder og hvor man lar, hvor man
smaa lide slæbe is frem med angst
i støv, ja som en lide som udløst
ligeform med i forer. og som en lide
far! med men i sky!

med men i sky og med roen.

maaske er det det is altid har villet male
men det er slet ikke lykkedes endnu. og
is er 68 aa.

Det er nu ikke is som vigtig, det er intet
ikke som vigtig om at file det.

Hvordan med dig unge mand?

du er heller ikke fast med din sang!
dint lunt rækker os stadig en ny blomst,
og vi minner henrykt til det duff.
du allereste blomst - døden - med sin
vilde, fortryllede duff, ja den der vi af.

og nu vil is min forer ringe "mændighed".
hvor is lide is for alle for den kugle
Olevis